

A kép előterében egy fa égő, sötét törzse áll, a füstölgő gyepen lángok kúsznak fel a tövéből. Úgy tűnik, hogy a tűz a fa egy részénél megáll, átadja helyét a megfeketedett kéregnek, mielőtt egy másik kis ovális alakú tűz gyúlna fel a törzs közepén.

A képen lángok csak ezen a fán láthatók. A háttérben örökzöld fák csoportjai vannak, amelyeket a tűz nem érintett, miközben füstfelhő száll fel a földről. A kép hűvös, kékes tónusú, így a lángok nem illenek a kép közepébe. A fényképet naplemente után készítettem, és a fő fényforrás a fán táncoló két kis tűzcsóvából származik.

A tűz lényege alkonyatkor válik világossá: kérlelhetetlen erő, amely utat tör magának a fák között, és belülről falja fel őket. A háttérben balról jobbra átlós gyepszőnyeg vonala halad. Ez egy árok, amelynek célja a tűz elszigetelése és megfékezése.

A kép az „Ahogy a megfagyott föld lángba borul” című sorozatomból való. 2021-ben több hetet töltöttem egy átfogó permafroszt-oladási és erdőtűz-projekt keretében az orosz Távol-Keleten fekvő Szahában (más néven Jakutföldön). Abban az évben a régiót pusztító erdőtüzek, súlyos füstszennyezés és a létfontosságú permafroszt olvadása sújtották.

Szaha több mint hárommillió négyzetkilométeren terül el az ország északkeleti részén, és a régió 40%-a az Északi-sarkkörön belül fekszik. Ez az egyik leghidegebb lakott hely a Földön.

A hőmérséklet télen  $-60^{\circ}\text{C}$ -ig süllyed, míg nyáron  $40^{\circ}\text{C}$ -ig emelkedik. A lakosok az Antarktison kívül a leghidegebb teleket élik át, és nem panaszkodnak. Az elmúlt években azonban az orosz sarkvidéken a nyári hőmérséklet elérte a 100 Fahrenheit-fokot ( $37,7^{\circ}\text{C}$ ), ami hatalmas erdőtüzeket okoz, felolvasztva az egykor tartósan fagyott talajt.

Az „Északi-sarkvidéki Megfigyelési és Értékelési Program” jelentése szerint az Északi-sarkvidék a globális átlagnál háromszor gyorsabban melegszik. Szahában, bár a tüzek az ökoszisztéma természetes részét képezik, az enyhe tavasz, majd a rendkívül forró és száraz időjárás soha nem látott erdőtűz-szezonhoz vezetett.

Abban az évben a Greenpeace szerint több mint 18,16 millió hektárt pusztított el a tűz - ez negatív rekord a műholdas megfigyelés kezdete óta. A tüzek nagyobbak voltak, mint Görögországban, Törökországban, Olaszországban, az Egyesült Államokban és Kanadában együttvéve! A NASA műholdfelvételei szerint az erdőtüzek füstje több mint 3000 kilométert tett meg az Északi-sarkig.

A tűzoltók elmondták, hogy nem volt elég emberük és felszerelésük a tüzek eloltásához. Sokan hivatkoznak egy 2015-ös törvényre, amely lehetővé teszi a hatóságok számára, hogy hagyják égni az erdőtüzeket, ha a megfékezésükre szánt költségek nagyobbak lennének, mint a potenciálisan okozott kár.

Az erdőtüzek mellett arra is látszanak jelek, hogy a magasabb átlaghőmérséklet a permafroszt pusztulásához vezet. Vagyis a fagyott növényi anyagokból származó nagy mennyiségű szerves szén tartalmazó, jég által összetartott föld elpusztul.

Ahogy a permafroszt olvad, ez az anyag elrothad, szén-dioxidot és metánt szabadítva fel, ami még erősebb üvegházhatást válthat ki a Földön.

A környezetvédők attól tartanak, hogy a tüzek még több szibériai permafrosztot és tőzegmezőt olvasztanak fel, még több szén felszabadítva a fagyott tundrából.

Július 5-én megközelítettük Kürelyakhot, ahonnan a falut fenyegető súlyos tüzekről kaptunk jelentést. A távoli település a sűrű tajga közepén, a permafrosztra épült.

Néztük, ahogy sűrű füstfelhő szállt fel az erdőből, és követtük a helyi önkéntesek konvoját,

akik régi terepjárókon és motorokon hajtottak a lángok felé.

Elsősorban Kürelyakh lakosai veszik fel a harcot ezekkel a tüzekkel, puszta kézzel, lapátokkal és kis vizes zsákokkal. És mivel ez a tajga az életük, nincs más választásuk, mint megvédeni azt.

Az erdőt fakitermelésre, vadászatra, valamint bogyók és gombák gyűjtésére használják. Ezért az egész nyarat a tajgán töltik, és a fagyos földet megolvasztó tüzek ellen küzdenek.

Ez a projekt ellentmondott az erdőtüzek elleni küzdelemről alkotott elképzelésemnek. Szahában nem drámai jelenetekről van szó, ahol a hatalmas lángokat vízzel oltják el. Ehelyett ez többnyire éjszaka történik, amikor, ahogy a helyiek mondják, "a tűz alszik". Sötétben a nap által okozott intenzív forróság megszűnik, a páratartalom megnövekszik, és a tűzoltóknak ekkor van a legjobb esélyük a füst elosztatására, hogy elegendő látótávolságot biztosítsanak a tűz lokalizálásához és megfékezéséhez.

Aztán a helyiek árkokat ásnak a tüzek körül, hogy megakadályozzák azok továbbterjedését. A vidék azonban a messzi északon található, ahol hosszúak a nappalok, és a nap szinte soha nem megy le.

2021 volt a harmadik egymást követő év, amikor Északkelet-Szibéria lakói az emberemlékezet óta legsúlyosabb erdőtüzek utáni sokkból még mindig nem tértek magukhoz, és sokan tehetetlennek, dühösnek és magányosnak érezték magukat.

Ha erdőtüzekre gondolunk, talán a mediterrán országok, az USA vagy Ausztrália jut eszünkbe, de sokan nem tudják, hogy a világ leghidegebb helye is ég; és riasztó ütemben melegszik.

Remélem, ez a Canon EOS R 35 mm-es géppel készült fénykép segít megérteni, hogy mi történik itt az emberekkel és a permafroszttal.

A fagyott talaj az üvegházhatású gázokat, sőt, még a különböző kórokozókat is évmilliókon át megőrizte. Amikor a permafroszt felolvad, ezek a légkörbe kerülnek. Mindent meg kell tennünk, hogy ezt megakadályozzuk.

Számomra ez a kép a természet törekénységét szimbolizálja; ahogy a visszafogott lángok belülről pusztítják a fát, az éghajlatváltozás csendesen halad előre.

Ugyanakkor a kép a természeti világ szépségét és a tüzet mint természeti elemet is tükrözi, amely egyszerre csábító és pusztító.

Anton Troianovski újságíróval voltam Szahában, aki a New York Times számára írt cikket.

Egy férfi, aki önként jelentkezett a tűzoltásra, elmondta nekünk: Bármilyen győzelem a változó éghajlat pusztítása felett csak átmeneti lesz.

"Ez nem egy ciklus" - mondta. "Ez a közelgő világvége. Az emberiség ki fog halni, és eljön a dinoszauruszok kora".

Bizonyítsuk be, hogy tévedett!